

FRAGMENT FINAL DEL DISCURS DE JOSÉ MONTILLA EN EL DEBAT D'INVESTIDURA (23 de novembre de 2006)

Fins ara els he esbossat les línies mestres del programa de govern, i tot seguit, per finalitzar, passo a exposar quin serà l'estil de la governació que penso practicar si la majoria dels diputats i diputades de la Cambra m'atorguen la confiança que els he vingut a demanar.

Franklin Delano Roosevelt deia que l'exercici de la presidència és alguna cosa més que un treball administratiu, més o menys eficient, perquè per sobre de tot és un lloc de lideratge moral.

No seré jo qui desmenteixi aquesta encertada idea del president nordamericà. És més, l'assumeixo plenament.

Però sí que voldria fer-hi unes precisions personals sobre com entendre-la en el nostre ara i aquí.

Catalunya és avui una societat madura, composta per més de set milions de persones que gaudeixen lliurement de la seva condició de ciutadans en un marc plenament democràtic.

Per sort, aquesta Catalunya del 2006 no necessita ser dirigida de forma messiànica.

Per això no m'agrada usar ni el concepte de lideratge moral ni la retòrica que habitualment hi va associada.

Prefereixo pensar, actuar i parlar en termes d'autoritat moral. No proclamar suposats lideratges morals.

Si el Parlament –en nom de la ciutadania de Catalunya- em fa l'honor d'investir-me President de la Generalitat, assumiré aquesta responsabilitat amb la

consciència de ser el dipositari d'un digne llegat històric de servei al poble de Catalunya.

Sóc conscient del profund sentit històric de l'autoritat institucional que em serà conferida.

Però al mateix temps assumiré la meva responsabilitat amb el propòsit de guanyar des del primer dia l'autoritat moral per governar Catalunya des de la plena legitimitat d'exercici.

Seran les accions i les actituds del President de la Generalitat i del seu Govern les que hauran d'investir-nos de l'autoritat moral necessària per orientar el futur del nostre país.

La meva concepció de la política és ben senzilla i pràctica: es tracta de realitzar el que és necessari en les circumstàncies de cada moment. Ni més ni menys.

Reconèixer el que és necessari demana tenir la sensibilitat per copsar les aspiracions i els neguits de la societat, però també el coneixement per identificar els problemes de demà.

Tenir voluntat d'actuar requereix determini, prudència i mètode.

Tenir en compte les circumstàncies implica tenir sentit de la realitat, de la correlació de forces, del que és possible en cada moment per avançar.

Per tant, no esperin de mi ni del meu govern altra cosa que treball rigorós, decisions enraonades, confiança en la societat catalana i rendiment de comptes de la feina feta.

Estic convençut que si el Govern de Catalunya treballa sense defallir, decideix amb autoritat democràtica, confia en l'enorme potencial de la societat catalana, i ret comptes amb transparència, assolirà els objectius programàtics que els he exposat.

Però, encara més important, contribuirà decisivament a reforçar el necessari clima de confiança política, social i cívica que necessita tot país per afrontar els nous problemes des de l'esperança i no des del temor.

I, si m'ho permeten, vull introduir una breu reflexió sobre els valors.

Habitualment no m'agrada parlar dels valors perquè sóc dels que crec que els valors es practiquen i no es prediquen.

Però crec necessari reivindicar el valor del respecte.

Es tracta del valor bàsic, sense el que la convivència esdevé inviable en una societat tan diversa com la nostra.

Als polítics ens toca donar exemple, respectant els ciutadans, les institucions i les lleis.

Curt i ras: pensar ordenadament, actuar racionalment, atendre càlidament.

Aquests són els mots d'ordre que donaré a les consellers i els consellers del Govern.

Ofereixo la meua trajectòria personal com a garantia d'aquest estil de govern.

Aporto un coneixement de la realitat catalana, après des de baix, amb molts anys de treball en el món municipal, tocant d'aprop les preocupacions, els prejudicis i els temors de la gent, però també els seus anhels, les seves esperances i els seus somnis.

Des d'aquesta experiència vital i política he conformat la meua idea de Catalunya. Ja els ho dic d'entrada: no es tracta d'una idea original. Però crec que és una idea compartida per la gran majoria dels nostres conciutadans.

Veig Catalunya com una nació, conscient de la seva identitat política, de la seva pluralitat interna i de la seva interdependència en el marc espanyol i europeu.

Com una societat emprenedora, oberta, diversa, capaç d'assumir i regular el conflicte i de transcendir-lo cívicament.

Com la suma integrada d'uns territoris singulars, amb vocacions econòmiques i socials ben definides, conscients del seu protagonisme específic en un país en xarxa.

Com una cultura dinàmica, en mutació constant, receptiva al canvi, en recerca permanent de l'equilibri entre el vell i el nou, entre les seves matrius diverses pel que fa al seu origen i la seva llengua.

Sens dubte es tracta d'una Catalunya complexa i polièdrica, com correspon a una societat avançada.

On ens hem de proposar que no qualli la fragmentació social entre emprenedors, exclosos i espectadors.

És per tant, un país que no pot ser governat ni amb idees simplistes i ancorades en el passat, ni amb dirigismes excloents ni amb un intervencionisme desconfiat.

Catalunya necessita bons projectes, pensats amb rigor i acordats socialment, perquè la llar comuna del nostre futur sigui sòlida, àmplia i acollidora, amb generosos espais per compartir amb els veïns i amb vista al món.

Això és el que vol Catalunya. I això és el que em comprometo a fer.

Vaig acabant...

Sóc un home del treball. Un treballador.

Em sento orgullós que sigui així.

Més que un ideòleg o un polític, em sento un treballador de la política.

Un home que ha fet dels valors del treball la seva norma de conducta moral i la seva guia personal.

Una persona que ha comprovat la relació directe entre l'esforç i els resultats; entre el sacrifici i l'èxit.

Això és el que vull ara per Catalunya.

Seré el primer treballador per Catalunya i pels catalans i catalanes.

Ningú no treballarà més que jo, els hi asseguro. I el treball té recompensa.

Espero rebre la confiança de la majoria dels parlamentaris de la Cambra.

I sóc conscient també que sense la confiança dels catalans i les catalanes, l'aritmètica parlamentària no serà suficient.

Jo tinc confiança en mi mateix, en Catalunya i en la seva gent. La que parla i la que escolta. La que escoltem i la que hem de sentir.

Tinc passió pel que faig. No competiré estèticament, però vull ser dels primers en exemple ètic.

No competiré en oratòria, però vull ser el primer en dir el que penso i fer el que dic.

No competiré en promeses, però seré el primer en complir els meus compromisos.

Hi ha una passió dins meu: La passió del servei públic. Sempre ho he fet. És la meva identitat bàsica: servei, compromís, esforç, lluita, confiança.

Sóc discret però transparent. No crido, però sé dirigir. No gesticulo, però sabré gestionar.

No faig rialles, certament, però sóc feliç de poder servir el meu país.

Sóc reservat, sí; però estic segur, convençut i decidit a fer honor a la trajectòria moral i política del fil roig del catalanisme polític i dels compromisos cívics que van marcar Macià, Companys, Irla, Tarradellas, Pujol, Maragall. Són per a mi els meus mestres i referents.

Respecto i admiro l'experiència i la història però no visc condicionat pel passat.

Ara és l'hora de la Catalunya del present i del futur.

Visca Catalunya!

Moltes gràcies.